

1. הבילוי מרכז החיים

כתבנית במשרד עורך־דין, במשכורת נמוכה בהרבה ממה שיכלה לקבל. הסיבה: במשרד זה יכלה לעבוד שבע שעות רצופות, לסיים בשעה שלוש אחר־הצהריים.

יחונן ברגר, העובד שמונה שעות כפקיד ולומד הנדסה בשיעורי ערב, שייך למיעוט זעיר ביותר. כי העבודה והכשרון האישי במקצוע איבדו את ערכם כקנה־מידה להצלחתו של הצעיר בחברה. מהגוס מוכשר, למשל, נופל בהרבה מסוכן ביטוח שטחי, המסוגל להזמין את בת־זוגו בקביעות למלון אכזריה המפואר.

3. הבריחה מן הבית

ב־93% מן המקרים, אין הצעיר העברי מקבל חברים הביתה בקביעות, משתי סיבות: כושה או חוסר מקום.

שמואל נחמני, היסאי בן 24, הינו סועל מוסך חתיק, משתכר טוב. בחברה, ידוע הוא כאיש מזהיר, עורך לא סעם קנאה בהזמני נערות יפות לביילויים יקרים. הוא מתלבש בקפדנות יקרה, מעשן רק וירגיניה. כשאתד החברה עורך מסיבה בבית הוריו, שמואל משתחף, אולם מעולם לא ערך מסיבה בביתו הוא, לא הזמין חבר לבקר. מדוע? „בבית גרים הורי, סבתי, אנוכי וארבעת אחי — כולנו בשני חדרים. לאן אביא חברים? מוטב להזמין אותם לבית קפה. זה עולה קצת יותר, אבל לפחות יש מרחב־מחיה ואני יכול לבחור את המקום היפה ביותר ולא לשבת על מיטה.“

מב זה מבטל כל אפשרות של אינטימיות — לא רק של כחור עם בת־זוגו, כי אם גם בין בחורים. רק בני משפחות הגרות בדירות מרחחות יכולים לערוך מסיבות בביתם. בדרך כלל קיימת תורנות מסוימת ובבוא התור, מגרש הצעיר את בני משפחתו מן הבית, מכין משקאות ומאכלים, מביא פטיסון ותקליטים — והוסך את דירת הוריו למשך ערב אחד לבית־קפה.

בבריחתו מן הבית, אין הצעיר בורר את מטרותיו: הן מקריות לחלוטין, נקבעות רק על־ידי יכולתו הכספית.

בדרך כלל, ישנו „ערב הסיסגה“. זהו מאורע שבועי, המתרחש בערב שבת או במוצאי־שבת. בעל האמצעים מזמין את חברתו לבית מלון מסוואר המציג תוכנית אמנותית בבאר. מי שאינו כל־כך עשיר, יוצא לרקוד במועדון־לילה או בבית קפה. ערב הסיסגה הוא, ללא יוצא מן הכלל, גם ערב המשקאות החריפים. בדרך כלל אין הנוער (95%) נוטה למשקאות אלכוהוליים, מלבד הבירה. אך בערב מקודש זה, מזמין הבחור כוסית ועוד כוסית של קוניאק ואילו הלכי החברה מחייבים את הבחורה לשתות חרמות או ליקר מתקתק.

שאר ערבי השבוע מחולקים בין הצגות קולנוע (2), בית־קפה, מסעדה או סתם טיול מלהה מנה קלה ומשקה קר (פעמיים בשבוע), בתקחה להצגה שלישיית. שני הערבים הנותרים מוקדשים למסרוח שונות. כגון: שייט על הירקון, קריאה מקוטעת בספרי־כיס וכתבי עת (בדרך כלל בבדידות, ערב אחד לשבוע) או ביקור בתיאטרון או קונצרט (ממוצע: אחת לחודשיים).

ישנם גם ביילויים צדדיים מתוכננים, אך מעטים בלבד עוסקים בהם. מתוך קרוב ל־500 שאלים, למשל: 16 בחורים (ושתי בחורות) הודיעו כי שני ערבים לשבוע מוקדשים לשיעורי ריקודים סלוגניים. 42 מקדישים בין ערב לשלושה ערבים לספורט או

מבין אלה שרואיינו במסגרת המחקר, לא היה כמעט אחד שידע להגדיר למה הוא בדיוק מתכוון כשהוא אומר „בללות“. קבע אחיה שטוסטר, טכנאי רדיו תל־אביב בן 22: „בללות? זה הכל זה לא כלום... זה דבר שנהנים ממנו בשעת עשייתו ולמחרת מנסים להיזכר בו ומגלים כי, למעשה, לא היה כלום. זו הרגשה נפלאה!“ דעה קיצונית אחרת גילה מנחם בן־שושן, 21, חייל משוחרר העובר כהנות אביו עד שימצא עבודה מתאימה. „הביילוי כשלעצמו מורכב ממעשים קטנים, חסרי כל עניין. הם נראים חשובים רק אחך כך. כשאני נמצא לבדי. הם הגותנים לי הרגשה שאני חלק מחברה גדולה. בלי השעות שאני מבלה בחברה מדי ערב, הייתי מרגיש אדם בודד, מנוודה.“

לעומת ההגדרות המנוגדות, היו רוב הנשאלים (87%) תמימי דעים לגבי דבר אחד: הביילוי הוא מרכז חייו של הצעיר התרבותי. או הרוצה להיראות כתרבותי.

אביבה שטרנפלד, פקידה בלונדית חיונת בת 19 מבתיים, הודתה: „לפעמים קורה שאני נשארת שבוע שלם בבית, מבלי לצאת לבלות. אין לכם מושג כמה זה נורא... זה כאילו חלף העולם על פני והשאר אותי כסינה נשכחת. הסטרים, הרדיו, ביקורי ירדים — כל אלה אינם עוזרים. אני ששוט מרגישה כאילו הייתי בעלת מום. כאילו נלקח ממני עיקר חיי. האור, הרעש, השיחות הפיקאנטיות — אלה מושכים אותי כפי שאש מושכת ספרס. בלעדיהם, החיים אפורים ומשעממים.“

2. העבודה היא הקדמה

מה יחסו של הצעיר העברי לעבודתו? החשובה לשאלה משנתית אך מעט בקרב בני הערים. אחוז קטן בלבד (8%) ענה כי העבודה משמשת לו מקור סיפוק נפשי, מעסיקה את מחשבותיו לפחות שש־שבוע שעות ליממה. אחוז עוד יותר זעום (2%) השיב כי העבודה קודמת לכל דבר אחר — גם לביילוי. אולם, לגבי הרוב המכריע, הביילוי אינו אמצעי להנפש מעבודתו; העבודה היא רק מקור כספי המאפשר לבלות בערב.

מנהל־עבודה במפעל חרשתי גדול, שראה צוות חוקרים מראיין אחד מעובדי המפעל, התלונן: „בשביל החברה האלה, עבודה היא דבר ממש שנוא. חצי שעה לפני הגמר, הם כבר מאיטים את הקצב. מחשבתם מן הסתם מרחפת כבר על תוכנית הביילוי. ואם, חלילה, אני צריך עובדים למשמרת לילה — זו ממש טרגדיה. למרות שהמשכורת גבוהה יותר, אף צעיר אינו מוכן לחתור על ביילוי. בתנאים כאלה, איך אני יכול להמליץ בפני ההנהלה לקדם צעירים לתפקידים אחראים?“

צרכי הביילוי קובעים גם, במידה רבה, את תנאי העבודה. הדבר נכון בעיקר לגבי כחורות. אסתר בן־פורת (20) החליפה חמש פעמים את מקום עבודתה תוך שלושה חודשים. היא סקידה מצוינת, הוצעו לה תנאים טובים מאד. אולם כל סעם התפטרה, כי זמני העבודה לא מצאו חן בעיניה. לבסוף מצאה את מבוקשה: משרת



מיסרר לילה על טיילת תל־אביב. היילים ואזרחים יושבים על המעקה, סוקרים את העוברות ושובות לאורך הטיילת על שפת־הים.



ריכוזי המכוניות הפרטיות הצמיח אופנה: התבודדות זוגית בחוף מרוחק, ליד מדורה.



המאמכו והסמכה שכל נער חייב ללמוד. בוגרי תנו״ היספיות והפלפל נפגשים כמעט מדי ערב. המנות הריחניות והחריי פות נשארו חלק קבוע של תוכנית הביילוי, הפסקה בין הצגה והמיול הלילי. אלונה אותך הכיתה... היא ההקדמה המקובלת לשלב האחרון של הערב, שהוא, לפעמים, החשוב ביותר.